

DIER IN THE SPOTLIGHT

DE HOND

Voor Gerrit Hofstra zijn dieren niet zozeer een lifestyle, maar meer een 'style of living'. Het leven met dieren is een van de belangrijkste keuzes die je kunt maken, maar ook een met een forse impact: leven met dieren verandert jouw manier van leven. Deze keer heeft Gerrit het over het dier dat misschien wel de meeste impact heeft op iemands manier van leven.

TEKST: GERRIT HOFSTRA | FOTO'S: TAYLOR MURPHY, SHUTTERSTOCK

Die impact op je leven is natuurlijk ook afhankelijk van hoe ver je gaat in jouw liefde voor het dier en daarmee de wens om de gezamenlijke woonruimte aan te passen aan de behoeften van jouw huisgenoot. Jan Paul Groen, een vriend van mij, gaat daar wel heel erg ver in. Bekijk maar eens de reportage over zijn huis op dibevo.nl/groen. In dit artikel gaat het echter om de wat meer gematigde uitingen van dierenliefde.

LEEFOMGEVING

Onze huizen zijn aangepast aan onze behoeftes. Dat betekent dat als we dieren gaan houden – die meestal toch iets andere behoeftes hebben dan wij –, we een compromis moeten sluiten. Voor dieren die je in een afgesloten verblijf houdt, moet je dus een stukje van jouw huis en of tuin afstaan, waarin je een goede leefomgeving maakt voor het dier. Goede voorbeelden daarvan zijn aquaria en terraria, maar ook een voliëre is een prima voorbeeld. De impact van dit soort dieren is daarmee vaak beperkt. Je geeft een stukje huis of tuin, een hoop tijd (enerzijds om te leren hoe je de dieren moet verzorgen en anderzijds ook voor de verzorging zelf) en verder is de impact gering.

De tweede groep dieren leeft echt met ons in ons huis, al bestaan er meestal wel wat beperkingen. De slaapkamer en vaak ook de bank zijn vaak verboden gebied. Kennelijk verhoogt dat ook de aantrekkingskracht, want als ik per ongeluk een deur open laat, zit er een hond op mijn bed en zand in het bed. Het mag duidelijk zijn dat die tweede groep die met ons het huis deelt, meer aanpassingen van ons vraagt. Soms vraag ik me wel eens af wie nu bij wie in huis woont. In dat verband moest ik denken aan de uitspraak 'Als aliens onze wereld bekijken en ze zien mensen met schepjes achter hun honden aanlopen om de uitwerpselen op te ruimen, wie zouden zij dan denken dat de baas zijn?' Als ik mijn leven vergelijk met dat van mijn honden, vraag ik me dat ook wel eens af.

Al met al denk ik dat de hond de soort is met de meeste impact op onze 'lifestyle' en om eerlijk te zijn, denk ik eigenlijk dat de hond in circa 15.000 jaar gezamenlijke evolutie de mens uitstekend heeft weten aan te passen aan zijn wensen. En ja, natuurlijk heeft de mens in die tijd ook de hond aangepast aan zijn wensen, met na het ontstaan van het verschijnsel showhond ook wat voor het dier minder prettige aspecten, zoals extreem korte neuzen, extreme vachtplooiën, te kleine schedeltjes. Gelukkig zien de meeste mensen inmiddels niets in dat soort aanpassingen van een dier. Een dier dat duidelijk minder goed kan functioneren en vaak ook gewoon minder dier kan zijn, heeft niets te maken met dierenliefde. Ook de wetgever heeft inmiddels het fokken met deze zeer belastende eigenschappen verboden. Een dier is een medewezener met een intrinsieke waarde en gevoel, nooit een accessoire.

HUISGENOOT

In de gezamenlijke evolutie hebben we de hond flink aangepast, zover zelfs dat het op dit

moment waarschijnlijk de meest variabele diersoort ter wereld is. Grote stoere honden om de kudde te beschermen tegen wolven en beren; middelgrote snelle slimme honden om te helpen de kudde te hoeden; honden met een korte neus en een onderoverbeet om voor ons plezier tegen andere honden en dieren te laten vechten (zo'n onderoverbeet en een korte snuit zijn dan handig, omdat je dan tijdens het vasthouden door kunt gaan met ademen); kleine en middelgrote vriendelijke hondjes voor in huis en van alles daartussen en daarnaast.

Probleem is een beetje dat we in Nederland bijna al die honden als huisgenoot houden en dat wringt zo nu en dan. Een actieve leergierige Border Collie op drie hoog achter met een eigenaar die de hele dag werkt, wordt gek. En de eigenaar daarna meestal ook. Een Anatolische Herder die zijn roedel wil beschermen, kan in een drukke stad soms ook niet precies zien wat nu wel een bedreiging is en wat niet. Als zijn baas dan ook niet helemaal duidelijk is, kan dat toch flink misgaan. Hetzelfde geldt voor honden die juist gefokt zijn om met andere honden te vechten. Dat kan op een speelweide ook wel eens wat ongewenste gevolgen hebben, waar wij juist willen dat de honden vrolijk met elkaar spelen.

HUIZE HOFSTRA

Dus wat betekent dat: leven met een hond. Ik heb twee honden en op dit moment woont mijn dochter nog thuis, met haar hond. Samen dus drie. Ik stel ze even voor.

Binky is een 10 jaar oud reutje (een kruising tussen een Border Collie en een Boerenfox), geboren uit een ongelukje een dorp verderop. Binky is dol op apporteren van stokken, wandelen fietsen en kan heel hard rennen. Binky is op dit moment nog de alfa; als er dus een hond niet

snel genoeg reageert als ik roep, dan gaat Bink hem wel halen en krijgt-ie ook nog even flink op zijn kop.

Catootje is een raszuivere, maar vrij klein uitgevallen Border Collie die op een leeftijd van acht jaar een nieuw mandje zocht. Nu is voor mij een Border Collie wat aan de heftige kant, maar Catootje is vooral geïnteresseerd in aaitjes en eten. Catootje is inmiddels elf en laat de ochtendwandeling nog wel eens aan haar voorbijgaan. Dan blijft ze heerlijk op haar matje liggen en lijkt volstrekt doof.

Tyri is een uit Griekenland afkomstige asielhond (iets van een kruising Herder/Collie) die op jonge leeftijd naar Nederland gekomen is. Tyri heeft nooit op straat geleefd, maar is met haar broertjes en zusjes door de eigenaar van de teef afgegeven bij het asiel. Op een vakantie in Griekenland liep mijn dochter 'toevallig' tegen een bordje 'Animal shelter 30 meter' aan en zag daar de pups. Het kostte wat moeite, maar Tyri woont nu hier. Tyri is nu net een jaar en nog echt een puber die enthousiast met rubberen poten op elk potentieel speelkameraadje af stuiterd.

Van onze eigen honden moet vooral Catootje het ontgelden, maar ze lijkt dat eigenlijk best te vinden, want ze speelt enthousiast mee, zelfs als

Binky

Catootje

ze weer eens in volle vaart door Tyri ondersteboven gelopen wordt.

Ik woon in een huis met een grote omheinde tuin, dus als het een beetje weer is, gaat de zijdeur open en kunnen de honden naar keuze buiten of binnen zijn. Wat betekent dat nu voor mijn leven? De buitendeur gaat vaker open dan ik wellicht zelf zou doen, en verder ligt

en dwarrelt er natuurlijk veel haar en zand in huis. De tuin heeft twee diepe woonholten met bijbehorende hoop zand ervoor, en ook nog heel veel ondiepe kuilen omdat Catootje het leuk vindt om op muizen te jagen. Allemaal dingen waar ik eigenlijk wel prima mee om kan gaan, maar die zeker een impact hebben op mijn huis en tuin.

Ik ga standaard twee keer per dag ongeveer 3,5 kilometer met de honden wandelen, al kun je dat ook beschouwen als iets wat ik doe om zelf gezond en fit te blijven. Maar de honden zijn wel de drijvende kracht. Echte misverstanden ontstaan vooral als de honden ergens iets stinkends gevonden hebben en daar lekker in zijn gaan rollen. Dan komen ze vervolgens naar je toe met zo'n blijde blik van: lekker luchtje, hè baas? Maar goed, ook dat is met een tuinslang en een flacon hondenshampoo meestal wel weer in hanteerbare banen te leiden.

Samenvattend hebben de honden een behoorlijke impact op mijn lifestyle, al weet ik natuurlijk niet wat die zou zijn zonder honden, maar ik zou ze zeker niet willen missen.

In Nederland worden (gelukkig) bijna geen honden meer verkocht in dieren-speciaal-zaken.

IN DE WINKEL

In Nederland worden (gelukkig) bijna geen honden meer verkocht in dieren-speciaalzaken. Hoewel het niet verboden is, is Dibevo daar zeker geen voorstander van omdat je de jonge hondjes dan in een voor de socialisatie heel belangrijke periode in de winkel hebt. Met alle risico's voor een goede socialisatie van dien. Desondanks zijn honden voor de gemiddelde dieretaillist economisch gezien verreweg de belangrijkste diergroep. Dat betekent dat je zeker verstand van honden moet hebben en mensen (uiteraard voorzichtig) moet motiveren het goede te doen. Over te dikke honden heb ik al eens geschreven (*Dibevo-Vakblad 2 van 2020, red.*), en als je in de stad weer eens iemand ziet met een grote bewakings- of vechthond, wijs hem dan eens voorzichtig op een goede hondenschool. Als er al problemen zijn, kun je verwijzen naar een goede diergedragdeskundige. Het Dierbaar-keurmerk kan dan helpen het kaf van het koren te scheiden. Adviseer ook over speeltjes. Als geen ander weet jij welk speeltje bij welke hond past. Denk mee met je klanten en bouw een goede band op. Prijs technisch zul je het vaak af moeten leggen tegen stunters op het internet. Daarom is een goed advies en klantenbinding van levensbelang. Je zult verbaasd zijn over hoeveel mensen op grond van een gunfactor bereid zijn iets meer te betalen. ←

